

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ใจตายไม่เป็น

ของลูกศิษย์ลูกหานี้แหละเอามาให้ เอาไปแจกจ่ายทั่วไปหมด เราจึงได้บอกว่า เราทำให้เต็มเหนี่ยวเสีย ในชาตินี้เราทำให้เต็มเหนี่ยวเรา เต็มกำลังความสามารถของเรา ทุกอย่างไม่ให้มีบกพร่อง เอาให้เต็มที่เสีย สงเคราะห์โลกเต็มกำลังความสามารถ ทุกด้านทุกทาง การแนะนำสั่งสอนนี้ทั่วประเทศไทย จะเรียกว่าธรรมกถึกเอกก็ไม่น่าผิด เพราะเทศน์หมดทุกภาค ออกจากนั้นก็ใส่เทป ใส่สำนวนหนังสือเต็มไปหมด พระกรรมฐานคะนองมือคะนองปากสายหลวงปู่มั่นก็มีหลวงตาบัวนี้แหละ คะนองมือคะนองปากกว่าเพื่อน ออกทั่วประเทศไทย เทศน์หมดทุกภาค เดียวนี้หยุดแล้วไม่เอาแล้ว ช่วยก็ช่วยไปอย่างนั้นแหละ

ทำประโยชน์ให้โลกแล้วยังทำเป็นตัวอย่างให้โลกนะ ให้พากันยึดเอานะ หลักปฏิบัติที่หลวงตาพาดำเนินมา การเสียสละ การทำบุญให้ทานนี่เป็นการสงเคราะห์หัวใจ ๆ โดยตรงไม่มีอ้อม การทำบุญให้ทานมากน้อยนี้สงเคราะห์เข้าหัวใจ ๆ เพื่อใจจะได้ดีดเลย อันนี้ละช่วยเรา หมดโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรช่วยได้นอกจากบุญอย่างเดียว ช่วยหัวใจ นอกนั้นไม่มี เพราะฉะนั้นให้พากันจำเอาแล้วตะเกียกตะกาย ใครมีมากมีน้อย ช่วยกันทำให้มันเต็มหัวใจเรา บุญเต็มหัวใจไปไหนสบาย นี่เราพูดจริง ๆ เราภูมิใจ เราทำอย่างนี้เราก็ทำด้วยความภูมิใจ เราอยู่อย่างนี้ก็ด้วยความภูมิใจ เวลาเราตายไปเราก็จะตายด้วยความภูมิใจอย่างเดียวกันไม่เคลื่อนคลาดเลย

เมื่อวานนี้เอาของไปให้ภูเรือ กลับมาก็เห็นเขาแห่ศพกันมากกลางทางที่นากลาง ไปที่ไหนก็เต็มไปด้วยการเกิดการตาย นี่ก็มาอีกแล้วตาย เรื่องเกิดเรื่องตายไม่มีคำว่า อืมพอ เพราะกิเลสตัวคำว่าไม่อืมพอมันอยู่ในหัวใจ ถ้าถอนตัวนี้ออกไปแล้วก็ตั้งพระพุทธรูปเจ้า พระอรหันต์ท่าน หมด ถอนตัวไม่อืมพอนี้ออกจากใจแล้วเรียกว่าพอ นิพพานคือเมืองพอ ตัวนี้ละตัวหิวตัวโหยเรื่องเกิดเรื่องตาย หิวโหยเรื่องเกิดเรื่องตายไม่มีคำว่า อืมพอ เกิดตายอยู่ที่กัณฑ์ก็กัณฑ์ก็ต้องเป็นอย่างนั้น ไม่มีคำว่าอืมพอ พระพุทธรูปเจ้า พระอรหันต์ท่านถอนรากแก้วของมันแห่งความไม่อืมพอนี้ ออกแล้วดีดเลย ที่นี้พอ เรียกว่าพอ

เครื่องมือที่จะมาถอนรากแก้วนี้ นอกจากบุญจากกุศลไม่มีอะไรในโลกนี้ สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเข้ามาช่วยได้เลย มีแต่บุญกุศลเท่านั้น ฟังแต่ว่าเท่านั้นเออะ คืออย่างเดียวกันเท่านั้น นอกนั้นไม่มี กิเลสไม่กลัว เรื่องความบกพร่องความหิวโหยพาให้สัตว์เกิดสัตว์ตายนี้ไม่กลัว ไม่มีกลัวอะไรกลัวแต่ธรรมอย่างเดียว ใครรังเกียจธรรม ใคร

ไม่สนใจในธรรม ก็เชื่อว่าเป็นผู้ไม่อัมพอในการเกิดตาย ไม่อัมพอในความทุกข์ความ
 ทรมาณ จะได้เกิดได้ตายได้ทรมาณไปอย่างนั้นตลอด

พูดแล้วเราสลดสังเวชนะ ไม่ทราบมันเข็ดไปยังไงนักหนานะ มันเข็ดอยู่ในหัวใจ
 เข็ดเรื่องเกิดเรื่องตาย หมุนมาก็กัปก็กัลป์ ของเก่าของใหม่ทับถม ทับทั้งเขาทับทั้งเรา
 เราทับเรา เราทับเขา สัตว์โลกตายกองกันทับกันอยู่อย่างนี้ตลอดไม่ทราบว่ากัปก็กัลป์
 มาแล้วไม่มีต้น เงื่อนต้นไม่มีเงื่อนปลายไม่มี อนมตคฺโค แปลว่าการเกิดตายของสัตว์นี้
 ไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลาย เหมือนมดโตขอบด้ง วนไปวนมาก็นึกว่าของใหม่อยู่เรื่อย ขอบ
 ด้งขอบเก่านั้นแหละ เกิดตายอันเก่านั้นแหละ ว่าของใหม่อยู่เรื่อย

นี่มันเข็ดไม่ทราบว่ามันเป็นอะไร นึกว่าจะเลิกจะแล้วกันไปแล้ว ยังไม่เลิกไม่แล้ว
 ยังเข็ดอีก จะให้มาเกิดอีกก็เอาเราไปฆ่าเสียเดี๋ยวนี้ คือฆ่าตายเดี๋ยวนี้ก่อนตายว่าฉันเถอะ
 มันเข็ด แยกมาฉันใดก็จะแยกไปฉันนั้น ฆ่ามันขาดสะบั้นลงจากหัวใจแล้วนึกว่ามันจะ
 แล้ว อันหนึ่งมันไม่แล้ว อันไม่แล้วคือว่ามันเข็ด อันเข็ดยังไม่แล้วนะ ก็ไม่เกิดดีเกิดชั่ว
 อะไรแหละ เรื่องจะมีเงื่อนต่อให้เกิดให้ตายอะไรต่อไปอีก ก็ไม่มีเงื่อนต่อกัน แต่เรามัน
 เข็ดสิ่งที่มันเคยเข็ดมาแล้วเข้าใจใหม่ละ มันเข็ดสิ่งที่เคยเข็ดมาแล้ว ไม่ไปเข็ดอย่างนั้น
 โอ้ย ถ้าลงให้มาเกิดตายอีกแล้วก็ให้เอาไปฆ่าเสียเดี๋ยวนี้ ให้ตายก่อนตายถ้ายังจะกลับ
 มาอีกแล้ว ให้เอาไปฆ่าเสียเดี๋ยวนี้ให้ตายก่อนตายเสีย มันเข็ดมันขยะ ๆ ย้อนหลัง เข็ด
 ย้อนหลัง

โห สัตว์โลกทั้งหลายไม่รู้เลยนี้ทำยังไง ยังเพลนเป็นบ้ากันอยู่ไม่รู้เนื้อรู้ตัว
 กิเลสมันกล่อมตลอด กล่อมสนิทมาก ให้ธรรมจำข้างบนดูซิ เมื่อธรรมเหนือกิเลสแล้ว
 เห็นหมด เรื่องความเป็นมายังไงต่อยังไง ของสัตว์โลกของเรา ของใครต่อใครนี่มันจำ
 ไปหมด เห็นหมด ก็มันตำหุตตำตาตำหัวใจตลอดเวลาจะไม่ให้สะดุดก็ก ๆ ได้ยังไง มัน
 จะต้องสะดุดอยู่นั้นโดยดี ไม่ให้เข็ดได้ยังไง ต้องเข็ด เพราะสิ่งที่จะให้เข็ดมันโดนกันอยู่
 ตลอดเวลา ถึงเรื่องมันจะผ่านไปแล้วก็ตามมันก็เข็ดในสิ่งที่เคยเป็นมามันเป็นอย่างนั้น
 ๆ แล้วจะเป็นไปข้างหน้ามันก็จะเป็นอย่างนี้ มันประมวลเข้ามามาเข็ด ลงในคำว่าเข็ด
 เข็ดหลาย

มันกล่อมเอาจริง ๆ นะไม่ให้อะไรเลยทุกแง่ทุกมุมหมดทั้งตัวคนมีแต่กิเลส มองหา
 อรรถาหารธรรมยิบ ๆ แยะ ๆ ไม่ค่อยมีกัน ยิ่งพวกไม่มีศาสนาด้วยแล้ว...หมด มีแต่ลม
 หายใจฟอด ๆ คือมันหมดความหมายไม่มีค่า เรียกว่าไร้ค่า ผู้มีศาสนามีความดี เช่น
 อย่างพุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอก เป็นศาสนาเครื่องยืนยันรับรองโลกทั้งสามนี้ได้ ผู้มี
 ศาสนานี้มีหวัง ศาสนาที่เสกสรรปั้นยกกันลม ๆ แล้ง ๆ นั้นเราไม่ได้มานับเข้าในบัญชีนี้
 คนมีกิเลสเสกเป่าเป็นศาสนา ศาสนาของคนมีกิเลส ก็เหมือนเรานี้เสกเป่าเอาเฉย ๆ

พระพุทธเจ้าไม่ได้เสกเป่าเฉย ๆ รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ละได้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง จึงเรียกโลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง เห็นหมดรู้หมด

เพราะฉะนั้นจึงท้อพระทัยละชิ พอตริสรูทั้ง ๆ ที่ทรงปรารถนาจะเป็นศาสตาสอนโลกอยู่แล้ว พอตริสรูปั้งขึ้นมาเท่านั้นละ มองดูสภาพความเป็นของพระองค์ที่ทรงไว้ขณะนั้น กับมองดูสภาพที่เป็นมาของพระองค์และของสัตว์ทั้งหลายนี้เป็นยังไง ๆ และต่อไปนี่ใครที่จะเห็นได้รู้ได้อย่างนี้มีไหม ๆ มันเหมือนว่าจะไม่มีในสามแดนโลกธาตุนี้ เลยท้อพระทัยที่จะสั่งสอนสัตว์โลก สั่งสอนไปยังไงสั่งสอนอะไร ว่าไปที่ไหน เขาก็จะว่าเราบ้า พวกเขาทั้งโลกทั้งแดนโลกธาตุเขาเป็นบ้าด้วยกันหมด พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวไปพูดนี้ เขาก็จะหาว่าพระพุทธเจ้าเป็นบ้าละชิจะว่าไง ก็เลสมันถอย ใครเมื่อไร พอแทรกมันแทรกพอแข่งมันแข่ง พอสวมรอยมันสวม สวมตลอด ก็เลสไม่มีคำว่าถอย เพราะฉะนั้นจึงแก้มันยาก ไม่ให้รู้เรื่องแก้มันชิ มันสวมรอยก็ไม่รู้ว่ามันสวมรอย

โห เกิดมาที่จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ได้มาพบพระพุทธศาสนานี้เป็นลาภอันประเสริฐสุดแล้วนะ ใครอย่าลืมนื้อลืมนตัวนะ ลืมไม่ได้ ถ้าไม่ยากจมต่อไปอีกนาน ๆ ไม่มีประมาณแล้วอย่าลืมนื้อลืมนตัว ใครไม่ยากจมต่อไปอย่าลืมนื้อลืมนตัว ให้ชวนชวาย ธาตุชั้นนี้มันก็พออยู่พอไปถึงวันหมดลมหายใจเท่านั้นแหละ ไม่ได้ยืดยาวอะไรแหละธาตุชั้นนี้ของใครของเรา ๗๐-๘๐-๙๐ ส่วนร้อยปีมันไม่ยากมีแล้วทุกวันนี้ ตาย ๆ แต่น้อยแหละ ทุกวันนี้ ๗๕ ปีเป็นอายุชั้ย ร้อยปีย่นลงมาปีหนึ่ง ๆ ๒,๕๐๐ ปีนี้ก็ย่นเข้ามา ๒๕ ปี นี่เป็นอายุชั้ย ส่วนที่จะคืบคลานไปนั้นก็เล็กน้อย ลดลงไปก็เล็กน้อย จุดใหญ่อยู่ตรงนั้นจุดศูนย์กลาง ย่นลงมา ๒๕ ปีนี้ แล้วเดี๋ยวนี้ก็ดูซิคนที่อายุยืนกว่านั้นมีสองสามคนเท่านั้นละ นอกนั้นตาย ๆ อายุ ๗๕ ปีเป็นอายุชั้ยเดี๋ยวนี้ ครั้งพระพุทธเจ้าดูเหมือนร้อยปีหรือไง อย่างพระอนนทก็ตั้ง ๑๒๐ ปี ยังผ่านไปได้ถึง ๑๒๐ ปี พระกัสสปะก็ ๑๒๐ ปีหรือไงลืมแล้วละ ไม่ได้ดูนานแล้วดูตำรับตำรา เอาแต่ของเก่ากินของเก่า ลืมหมดแล้วเดี๋ยวนี้ มีแต่หย่นเข้ามา ๆ

ที่ท่านพูดถึงเรื่องอนาคตวงศ์ มันอ่านหลายเล่มไม่ทราบว่าจะเล่มไหนต่อเล่มไหนได้อ่าน ที่อายุชั้ยของมนุษย์เรานี้สุดขีด ลงมา ๑๐ ปีเป็นอายุชั้ย มนุษย์เรานี้ถึง ๑๐ ปีเป็นอายุชั้ย ทีนี้ก็ฆ่ากันพินาศฉิบหายวายปวง มันถึงวาระของมันจนจะไม่มีเหลือมนุษย์อยู่ในโลกแล้วก็มาจับมือกันทีหนึ่ง รู้เนื้อรู้ตัวรู้บาปบุญรู้คุณรู้โทษของมัน แล้วก็รู้ธรรมในขณะเดียวกัน ทีนี้จิตใจก็ค่อยคืบคลานขึ้นมาทีขึ้นมา อายุชั้ยก็ค่อยสูงขึ้น ๆ เรื่อย ๆ จากนั้นมาก็ถึง ๘๐,๐๐๐ ปี พระอาริยมตไตรยก็จะมาตรัส นานไหม ตั้งแต่อายุชั้ย ๑๐ ปีจนกระทั่งขึ้นไปอีก ๘๐,๐๐๐ ปี พระอาริยมตไตรยถึงจะลงมาตรัสรู้มาสั่งสอนโลก

นี่เวลานี้ก็ยังพอเหมาะพอดีกับธรรมพระพุทเจ้ายังอยู่ พาดบันไดไว้ใครจะขึ้นก็ขึ้น ใครไม่ขึ้นก็จม ก็ขึ้นซี ท่านสอนไว้แล้วมรรคผลนิพพานยังคงเส้นคงวาหนาแน่นอยู่ตามเดิม เป็นแต่กิเลสมันปกคลุมหุ้มห่อ เหมือนกับจอกกับแหนปกคลุมหุ้มห่อน้ำเอาไว้ น้ำในสระในบึงมองไม่เห็นเลย มีแต่จอกแต่แหนปกคลุมไว้หมดเลย กิเลสเป็นจอกเป็นแหนปกคลุมคนจึงว่ามรรคผลนิพพานไม่มี ก็เหมือนกับว่าคนว่าน้ำไม่มีในบึง น้ำมันมีอยู่ในบึงนั้นแต่จอกแหนปกคลุมไว้มองหาน้ำไม่เห็น เลยน้ำไม่มี ทีนี้จอกแหนคือกิเลสมันปกคลุมหุ้มห่อธรรมไว้ ธรรมในบึงในใจนี้ก็เหมือนไม่มี มรรคผลนิพพานไม่มี ทำอะไรก็ทำไปอย่างนั้นละ ไปแล้วที่นี้ไปอย่างนั้นละ

เวลามันหนามันหนาจริง ๆ นะกิเลส ถึงขีดละชิ ไม่ทราบอะไรยังเข็ดอยู่ โถ จะให้มาตายเกิดอีก ให้ตายก่อนตายเสียดีกว่าไปอย่างนั้นเสีย จะให้มาตายเกิด ๆ อีกอย่างที่เป็นมาก็พอแล้ว ยังจะให้กลับมาตายเกิด ๆ อีกนี้ ให้ตายเสียก่อนตายดีกว่าแสนทนทุกข์ทรมานแสนสมบุกสมบันไม่มีอะไรเกิดการเกิดการตายของสัตว์โลก เพราะตายเกิดมันไม่ได้ตายที่เก่าเกิดที่เก่า เกิดกำเนิดเก่าชิว เกิดต่างชั้นต่างภูมิอำนาจแห่งกรรมสูงต่ำได้รับความทุกข์ความทรมาน ผู้ที่จมอยู่ในนรกนั้นก็ปักก็กลับไม่ขึ้นฟังชิวทรมานมากไหม แต่ใจนี้ไม่ฉิบหายนะ นี่ละมันทรมานมากใจไม่ฉิบหาย เพราะฉะนั้นเวลาบริสุทธิ์แล้วจึงไม่ฉิบหาย ใจตายไม่เป็น นอกนั้นตายไปทั้งนั้นแหละ สลายไปได้หมด แต่ใจนี้ไม่เคยตาย ออกจากร่างนี้เข้าสู่ร่างนั้น ออกจากร่างนั้นเข้าสู่ร่างนี้ เรียกว่าเกิดตาย ๆ นี่เป็นหน้าที่ของจิตงานของจิตที่กิเลสเชื้อของมันที่พาให้เกิดตายฝังอยู่ในจิต สัตว์โลกทั้งหลายจึงเกิดตาย ๆ อยู่ตลอดไปอย่างนั้นแหละ

แล้วเกิดตายยังเกิดตายด้วยอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วอีกด้วย ใครมีกรรมดีก็ไปทางดีมีความสุขความสบายพอได้หายใจบ้าง ผู้มีแต่กรรมชั่วช้ำลามกจกเปรตนั้นตายลงไปจมไปเลย จมไปแล้วก็ไปหายใจอยู่ในที่จม ๆ นั้นแหละ จะให้ตายก็ไม่ตาย

พวกเด็กมาฟังเทศน์ก็ฟังเอาชิวเทศน์อยู่นี้จำเอาชิว เอาไปฟังชิว เด็กก็คนพวกนี้เรียนมา สอนหมดทุกคนนั้นแหละเอาไปปฏิบัติ อย่าคิกอย่าคะนอง เด็กวัยนี้ไม่ค่อยได้คิดนะ ความคึกคะนองทำคนเป็นบ้าก็คือกิเลสนี้แหละ ตัวราคะตัณหาที่ตัวรุนแรงมากที่สุดนะ ดูอย่างทุกวันนี้เราดู ใก่ทุกวันนี้สงบนะ ตัวผู้ตัวเมียก็สงบ แมกับลูกก็วิ่งตามหลังกันยั่วเย้า ๆ เวลานี้แม่มันไม่ตื่นบ่าว แม่มันไม่ตื่นไอ้หนูมันก็เลี้ยงลูกมันอยู่สบาย ๆ ลูกเดือนหนึ่งแล้วยังไม่จากแม่นะ ไปด้วยกัน แมกับลูกตัวเท่ากันยั่วเย้า ๆ คือแม่มันยังไม่คะนองตอนนี้ยังไม่ทิ้งลูกมัน พอถึงเวลาคะนองแล้วเห็นไอ้หนูมันก็วิ่งไปกับไอ้หนูมัน ทีนี้ทิ้งลูกเลย ลูกก็เจ็บจ๊าบ ๆ แม่ทิ้ง เตี้ยวนี่เขายังสงบอยู่ ตัวผู้สงบตัวเมียสงบต่างตัวต่างสงบ ดูหมดทุกอย่างไม่ได้ดูธรรมดา

โกนี้สงบมาตั้งแต่เดือนมิถุนาฯ พอเดือนกันยาฯ นี้จะเริ่มแล้ว ดีไม่ดีสิงหาฯ ก็
จะเริ่มแล้ว กันยาฯ ตุลาฯ ตุลาฯ นี้เอาใหญ่แหละคนสู้ไม่ได้เป็นไร พวกบ้ากามสู้มันไม่
ได้ สู้โกสู้หมาไม่ได้ เตี้ยวนี้ต่างตัวต่างอยู่เลี้ยงลูกเลี้ยงเต้า ลูกขี้เขี้ย ๆ ตามหลังแม่ แม่
กับลูกตัวเท่ากันวิ่งตามกันไป แม่ยังไม่คึกไม่คะนอง พอแม่คึกคะนองแม่ก็หนีแหละ
ปล่อยลูกทิ้งลูกก็หากินเอง บางทีลูกยังเล็ก ๆ อยู่แม่ไปไซ้อีกแล้ว แม่กโขอยู่ลูกก็ไป
เฝ้าแม่ โห ไปดู...เรา ลูกไปเฝ้าแม่อยู่นั้นแหละแม่กโขอยู่นั้นละ ลูกยังตัวเล็ก ๆ ยังไม่
ใหญ่ไม่โตอะไรเลย แม่ไปไซ้อีกแล้ว อย่างนั้นซิ

วันนี้ก็จะไปโรงพยาบาลภูหลวงไปดูอีกทุกห้อง ห้องไหนมีความจำเป็นอะไรก็จะ
ช่วยเหลือกันไป เพราะเป็นโรงพยาบาลอยู่ที่คับแคบตีบตันอันตูลำบากลำบาก ไปก็เอา
ข้าวเอาของไปเต็มรถ ๆ เทปี่วะ ๆ ไป คือถ้าตรงไหนที่อยู่ท่ามกลางของอู่ข้าวอู่น้ำเราก็
ไม่ค่อยสนใจนักนะ ถึงจะเป็นโรงพยาบาลเล็กก็ตามแต่อยู่ท่ามกลางของอู่ข้าวอู่น้ำไม่
ค่อยอดอยากขาดแคลนอะไรมากนัก เราก็ไม่ช่วยอย่างอื่นพวกข้าวพวกอาหารการกิน
ไม่ค่อยช่วยมาก ช่วยแต่เครื่องมือแพทย์ไป ถ้าที่ไหนขาดแคลนอย่างนั้นเราช่วยทุกด้าน
เลย เครื่องมือแพทย์ก็ช่วย อาหารการกินก็ช่วย เช่นอย่างภูหลวงนี้ไม่มีข้าว ภูเรือก็ยัง
อยู่ในภูเขาด้วยข้าวไม่มีข้าว นาขุ่นไม่มีข้าว ทางคำตากล้าก็ไม่มี น้ำท่วม คำตากล้าไม่ได้
ทำนากันน้ำท่วม เหล่านี้เราไปทั้งนั้นแหละ นี่ก็ยังมีสองดาวนี้อีก นี้เริ่มแล้ว ทางสองดาวนี้
เริ่มแล้ว อยู่ในหุบเขา ไปหาที่หุบเขา ๆ ที่จำเป็น ๆ

เอาละให้พร